

Зоран Вучић

ЖУДЊА КОРЕНА ЗА ВИСИНОМ

У ШУМАМА

У тамним шумама као у књигама
старозаветним све је записано.
Висока је цена слободе на трговима
где клечи робље.
Онима који су се одrekli наде
припада безимена земља, будућност безимених.
Они који су се одrekli Бога,
одrekli су се свога лика и цвета
на језику. Има ли знака Господњег
који светли снажније од речи: постојим.

У тамним шумама као у књигама
старозаветним све је записано.
Слобода у крунама столетним лишћем
проговара. Онај ко оком до врха
храста допре стекао је високо знање.
Онај ко наслути жудњу корена за висином
дарован је божанским видом.
Сазнање се не купује понизношћу у

храмовима, већ самоћом у урвинама,
где је и поветарац дах Свевишњег.

У тамним шумама као у књигама
Старозаветним све је записано.
Једном ће се заблудели путници вратити
са пута који су лажни пророци
прорекли. Под крошњом букве заспати
док у мраку иза чела мала светиљка
осветљава било и будуће.
Овде се неће завршити оно што је почело
у бескрају. Ево леска ниче из општег
гроба и извор извире под грабом.

Духу је широко док стремећи уз дебла
силази у висине. Каква је плаветна
мисао докрилала кроз гране да смрти нема.
У тамним шумама као у књигама
старозаветним све је записано.

ОГЊИШТЕ ЧОВЕКОВО

У високим шумама дубока су и небеса,
тај бунар из којег пијеш мисао Свевишњег.
Из тела излазиш (из љуштуре) и облаке
над горама разгрћеш. Слобода је твоја
самоћа, а она јемчи да постојиш.
Божја је промисао стабло столетно
под којим од жеге и дажда тело заклањаш
кад се у њега повратиш. Са бубама
и лишћем разговараш и тако вечност
спознајеш. У сну учиш омамљујући говор
сунца, којим оно цветове отвара.

Браћа твоја безумна са ножева читају
будућност, а не из земље где је најчиткија.
Слепи и глуви не виде и не чују
огањ у пшеници и гавране на крову.
Зло освиће на језику људском, а добро
светли у зрну жита. Слободу спомињу
грешна уста (слепа је љубав мноштва док
слави) а лик њен заводљиви не познају.

Заносна је њена појава у сну, јер сан
је једно од лица слободе у нутрини.

Све што смо градили трошно је и празно;
ту светлост Господња не допире.
У тамнини празно одјекује. Ничега нема
у кули вавилонској, сем гордог заноса и крви.
У тами су темељи њени, а на кров неће
слетети јато голубије, јер кров је у пламену.
Што дух не сазда појешће ништа.
Оно у чему душа не трепери, није огњиште човеково.

ВРЕМЕ СУШТИНУ КРИЈЕ

Време суштину крије,
век на век таложи се,
смрт на смрт ослања се.
Самотан на *Понџу* Овидије
вечно ће сањати Рим,
као што је праотац Орфеј
у шумама Тракије, на Кипру, на Криту,
свуда дозивао Еуридику,
и дозвоао је да би је занавек изгубио.

Тако си и ти, упркос старим знањима,
омамљен тамо бивао
у балканским горама
где зло обнавља своју снагу
дивљом лепотом прикривено.

Тако си и ти пристао, очаран,
а видео си општу јагму
за сјајем лажног злата
у тој пометњи и пустоши.

Непрозирно је време,
ал у тој тмици и невиделици
понешто назире се.
Није узалуд бачено семе
у топлу утробу земље,

а у дну историје скривена самује
душа мртвих народа

док као вода теку столећа
увирући у источнике, оне зденце и кладенце.

Потом си и ти сновио, упркос халабуци,
добро у зрну жита,
а све је било против тог сна,
збиља, слутња и спознаја.

Потом си, *болани Дојчин*,
на мегдан смрт изазвао
да би из љуштуре тела изашао
неозлеђен, чист и прозрачан.

КА СЕБИ ПУТОВАТИ

Шта ходилац и проходник тужни
са временом да чини
кад не зна зашто је вечношћу
опкољен и смрћу кушан.

Тек тварка Божје промисли
и земља која говори о љубави.
А путеви су непознати
којим се проћи мора
да би се досегло суштаствено.

Али најтеже је ка себи путовати
кроз столетну ноћ и вероломство,
кроз снегове балканске што су
завејали трагове и путоказе
и поништили јасноћу.

И стићи упркос тмици и тамнави
до свога лика јединственог
што прогрјејава милошћу тројства
кроз маглу неизмерну.

Та благост рождества несазнајна
кроз очи дечје плаветне
стићи ће до оних очајних
и утешити их чистом надом да би
спознали себе у пени свевремља.

О ЈАВИ И ЈАСНОЋИ

Јава је као непролазна шума,
дубока и тамна, ругобна и згибна,
кад се из нежног сна пробудиш
где су те друга небеса грејала.

Јава је привидна јасноћа и мука
духу пред страшним кошмаром.
Да ли ће се разданити ведро јасноћа
и указати слика света који се
у тами скрива да би постојао.

Али никада јасноћа неће у уму
јаснути као што је јасно сунце
док изгрева над земљом и водом
и живот од смрти раздваја.

Бекство у самоћу није глувило,
већ спасење од хора који
песму не разуме а пева здрушно
и удворички *йалим анђелима*.

Што је више лажних богова
привид среће је већи,
али унутрашња пустиња расте
и помрчина пада на мисао
што је оним свитањем зачета.

О СВЕТУ И СЛОВУ

Оваплоћује се у твари мисао
што повезује светове језиком и смислом.
Праотац песник речима дисао
(Аз – Буки – Вједи) о свету несвислом,
свему видљивом и невидљивом.

А дух заточен у тами материје
расте лагано и тихо дозрева.
Оно што се у знацима крије
из дубине времена већ пева
о мртвом и живом.

Пречиста је љубав у цветовима,
она дарује смисао цветању.
Сажето знање у тамним световима
на трагу нашем коначном спознању
да мало знамо.

Јавиће се негде оно неслућено,
божанска суштина и плаветно звоно.
Ова је стварност сва прожета пеном,
али ће у њој заблистати оно
што је сада прекривено тамом.